

Melåa 1 Foto: Tom H. Hofton Parti i midtre del av kløfta.

Naturtyperegistreringer

Naturtype: Bekkekløft og bergvegg

Utforming: Bekkekløft

Mosaikk: Totalt 4 naturtype(r) registrert: Bekkekløft og bergvegg F09 - Bekkekløft F0901 (100%), Rik edellauvskog F01 - Rasmark-almeskog F0901 (20%), Kalkbarskog F16 - Tørr kalkgranskog F0901 (60%), Rik blandingsskog i lavlandet F13 - Boreonemoral blandingsskog F0901 (70%).

Feltsjekk: ☐ 06.10.2013 (siste)

Beskrivelse

Innledning: Undersøkt av Tom H. Hofton (BioFokus) 2.10. og 6.10.2013 ifbm. tematisk kartlegging av edellauvskog på oppdrag for Fylkesmannen i Buskerud og Miljødirektoratet. Området er også undersøkt for arter flere ganger av Jon Trygve Johnsen, og enkelte andre tidligere (Artskart 2014). "Melåa" nevnes også som ett av 30 undersøkte edellauvskogsområder ifbm. den gamle verneplanen for edellauvskog i Buskerud, da den ble gitt verdi X "verneverdig" (Fylkesmannen i Buskerud 1982). MiS-figurer (livsmiljø "rik bakke") dekker mye av kløfta. Lokaliteten erstatter Naturbase (2014) BN00042682.

Beliggenhet og naturgrunnlag: Lokaliteten ligger i de bratte nordvendte liene sør for Tyrifjorden på Øst-Modum, ovenfor Gåserud, og består av den skarpe nordvendte bekkekløfta til Melåa. Kløtformasjonen starter ganske brått ved overgang fra fattige bergarter høyere oppe til

kalkbergarter, hvor elva skjærer seg ned og faller stupbratt ned i juvet, trinnvis via flere ”trappetrinns-fossefall”. Her framstår de lagdelte kambrosilurbergartene tydelig. Videre nedover danner elva ei topografisk velutviklet bekkeløft med bratte kløftesider, opprevet av bergskrenter, rasmark, og ustabile jord- og steinrasutsatte skråninger. Nederst er terrenget slakere.

Lokaliteten er stort sett naturlig avgrenset rundt den markerte kløfteformasjonen, og det er skarp overgang til liene på sidene, som også for en stor del er dominert av ungskog. Unntaket er på vestsiden, der et lisideparti er skilt ut som egen naturtypelokalitet (kalkgranskog). Østsida av bekken i nedre del har en del ungskog, bl.a. et større parti tett hk3 plantet granskog, i nedre del oppå kanten unge hasselkratt (suksesjon, trolig etter hogst og gjengroing av beitemark).

Berggrunn (NGU 2014): brattliene sør for Tyrifjorden har lagdelte kambrosiluriske bergarter, i lokaliteten her er det kalksteinslag eller knollekalk i øvre del, og slamstein/slamskifer med varierende opptreden av kalkknoller i nedre del (store knollekalk-blokker er synlige flere steder i området). Bioklima-region: boreonemoral-overgangsseksjon (BN-OC).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper: Lokaliteten hovedklassifiseres som ”skogbekkekløft” (delnaturtype ”lavlands-granbekkekløft på Østlandet”), inneholdende ”gammel lavlands-blandingsskog” (delnaturtype ”boreonemoral gran-blandingsskog”), ”kalkbarskog” (delnaturtype ”kalkgranskog”) og ”rik edellauvskog” (delnaturtype ”rasmarks-almeskog”). Det er også helt små fragmenter av ”kildeskog” (delnaturtype ”varmekjær kildeskog”) og ”kalkedellauvskog” (delnaturtype ”kalklindeskog”).

Strukturmessig er det meste av kløfta dekket av velutviklet boreonemoral blandingsskog med stor og heterogen treslagssammensetning. Gran er vanligst, stedvis nesten enerådende, men vanligere med høyt innslag av både edellauvtrær og boreale lauvtrær i tillegg: alm og ask vanlig, mye hassel, osp, bjørk, selje, spisslønn, noe gråor langs elva. Kalkrike bergarter gir nær full dominans av rike skogsamfunn. Storparten er rik lågurtskog av ulike utforminger på finkornet og løs skred- og sedimentjord (ofte løst og tungt å gå). Mye er grunnlendt kalkskog, særlig litt oppe i hellingene der lave knollekalkberg stikker fram flere steder, med hasselkratt og rik flora. Lågurtskogen strekker seg ofte helt ned i bunnen av kløfta. I våte hellingene og bergrotter erstattes lågurtskogen av høgstaueskog, og langs elva (særlig på små flate sedimentsletter) er det gråor-heggeskog (med strutseving, storklokke). Noen steder i hellingene er det også kildehorisonter, som gir opphav til svake fragmenter av kildeskog. I de bratteste skrentene er det løse kalkberg og skiferberg (med tjukke tepper av krusfellmose), steinete rasmarksskog, og i tilknytning til skrenter på vestsiden også fragmenter av kalklindeskog (lindekratt på kalk-rasmark). Tilnærmet ren edellauvskog er mindre utbredt. Det største og best utviklede partiet står på bratt kalkrik rasmark og skredjord på østsida – alm-ask-dominert rik lågurtskog, nederst høgstaueskog, oppover løs rasmarksskog med sparsomt lind i tillegg. Nederst i kløfta er det også rik lågurt-edellauvskog med mye hassel, samt ask, spisslønn, osp og mindre mengder andre treslag. Denne skogen er imidlertid ung og trolig i stor grad suksesjonsskog som med tiden vil gå over i grandominert blandingsskog. Helt øverst er det svært skarpt skille (nærmest på meteren) til blåbærskog når en kommer over på fattigere bergarter.

Skogen er gjennomgående gammel, med sterkt heterogen struktur betinget av naturskogstilstand i kombinasjon med bratt og ustabil terreng, og rike skogsamfunn. Det er imidlertid også mindre felt middelaldrende skog (men rask omløpshastighet gjør at også disse partiene raskt vil gå over i naturskogsfase). Grana er grov og høyreist. Lauvtrærne er stort sett av moderate til halvgrove dimensjoner, men en del er gamle (bl.a. finnes enkelte hule alm). Rasmarks-edellauvskogen på østsida har gamle, mosedekte, middels grove alm og ask. Opp mot brekket på vestsiden står noen meget grove hengebjørk, enkelte svære seljer og grov osp (bl.a. ei osp over 1 meter diameter). Det er rikelig med læger i alle nedbrytningsstadier (inkl. sterkt nedbrutte) og også en hel del gadd og høgstaubber av både gran og lauvtrær (særlig av osp, men en del også av alm og ask), og kontinuiteten i død ved er god. Det ligger også stedvis mye konstant våte læger i bekkeløpet. Nedre del av dalen har dårligere skogtilstand. Det er relativt ung suksesjonsskog etter hogst, men treslagssammensetningen er heterogen (rik lauvskog-edellauvskog), noen litt eldre ask og

hasselkjerr inngår, en del tynne nydannete læger, skogen er meget rik, og utviklingspotensialet er stort (og er derfor inkludert). Dette vil på sikt utvikle seg mot grandominert blandingskog. Derimot er en del tett, plantet granskog i hogstklasse 3 på østsiden her i nedre del holdt utenfor avgrensningen.

Artsmangfold: Variert og meget rikt, med mange påviste og potensial for enda flere kravfulle og sjeldne arter knyttet til gammel naturskog, kalkskog, edellauvskog og lavlands-kalk-bekkekløfter (karplanter, vedsopp, jordsopp, moser, derimot svakere utviklet lavflora). Karplantefloraen er rik, med særlig mange arter knyttet til rik lågurtskog, men også edellauvskogselementet og bergskrentelementet er godt utviklet, mens bekkekløfterarter er få (og færre enn bl.a. nabokløfta Askerudelva). Nevnes kan junkerbregne, grønnburkne, taggbregne, fjell-lodnebregne, kalktelg, moskusurt, trollurt, storklokke, brunrot, blåveis, sanikel, myske, skogsvingel, storrap. Moser er lite undersøkt, men potensialet for interessante arter er meget stort, og området har utvilsomt en rekke kravfulle og sjeldne arter (særlig på kalkberg, men også på læger og på levende lauvtrær). Av påviste arter er den sjeldne fakkeltvebladmose (*Scapania apiculata*) på flere våte læger i bekkeløpet mest interessant (gjenfunn, arten ble her påvist for første gang i Norge av Nils Bryhn i 1891), ellers kan nevnes råtevedmosene pusledraugmose (*Anastrophyllum hellerianum*), grønnsko (*Buxbaumia viridis*) og larvemose (*Nowellia curvifolia*), på lauvtrær bl.a. sveipfellmose (*Neckera pennata*), og i berg bekkekløftartene skjerfmose (*Apometzgeria pubescens*) og nåleputemose (*Plagiopus oederianus*), samt kalkraggmose (*Anomodon viticulosus*) og rikelig krusfellmose (*Neckera crispa*). Vedsoppfungaen er meget rik, særlig på granlæger (med godt utviklet lavlandselement), men også på osp og andre lauvtrær er spesielle arter påvist – på gran bl.a. gul snyltekjuke (*Antrodiella citrinella*), grankullskorpe (*Camarops tubulina*), høgstubbeskinn (*Clavulicium macounii*) (meget sjelden), rosenkjuke (*Fomitopsis rosea*), kjøttkjuke (*Leptoporus mollis*), sjokoladekjuke (*Junghuhnia collabens*), ullnettsopp (*Leucogyrophana sororia*), granrustkjuke (*Phellinus ferrugineofuscus*), svartsoneskjuge (*P. nigrolimitatus*), rynkeskinn (*Phlebia centrifuga*), klengeskjuge (*Skeletocutis brevispora*), bølgekjuke (*Spongiporus undosus*), og på lauvtrær begerfingersopp (*Artomyces pyxidatus*), hasselkjuke (*Dichomitus campestris*), almekullsopp (*Hypoxylon vogesiacum*), narrepiggsopp (*Kavinia himantia*), hvit vedkorallsopp (*Lentaria epichnoa*), rustkjuke (*Phellinus ferruginosus*), stor ospeildkjuke (*P. populicola*) og den sjeldne, dårlig kjente rynkeskjermesopp (*Pluteus plautus*). Jordboende sopp (særlig kalkskogs-mykorrhizasopp (særlig tilknyttet gran, men også lind og hassel), men også moldjordselementet) er utvilsomt velutviklet, inkl. mange rødlistearter, men soppseongen 2013 var dårlig slik at dette ikke er dokumentert. Blodrørsopp (*Boletus luridiformis*) og styltejordstjerne (*Geastrum quadrifidum*) er hittil eneste påviste interessante jordsopp. Lavfloraen er noe mindre interessant, men kløfta har gode forhold for fuktighetskrevenende arter, og både på lauvtrær og bergvegger finnes interessante arter: kalkbergartene *Gyalecta jenensis* og skållav (*Solorina saccata*), lauvtreartene blyhinnelav (*Leptogium cyanescens*) (sjelden i regionen) og den kravfulle bleik kraterlav (*Gyalecta flotowii*) på grovbarket alm, lungeneversamfunnet er dårlig utviklet (kun påvist lungenever (*Lobaria pulmonaria*), stiftfiltlav (*Parmeliella triptophylla*) og kystårenever (*Peltigera collina*)). Skorpelavfloraen på gran kan være interessant, men i dette elementet er hittil bare påvist gammelgranlav (*Lecanactis abietina*).

Bruk, tilstand og påvirkning: I hovedsak gammel skog som har ligget urørt lenge, men mindre deler av området har vært sterkere utsatt for hogst. Nederst er det en gammel kum. Lokaliteten er ca. 10 daa stor.

Fremmede arter: Gullskjellsopp (*Phaeolepiota aurea*) (HI) ble sett nederst. Noen flere finnes sikkert.

Del av helhetlig landskap: Dette er en av flere velutviklete, markerte kalkskogs-bekkekløfter i de bratte liene sør for Tyrifjorden. Disse kløftene har generelt meget store naturverdier, både pga. rikt arts mangfold og fordi de utgjør en sjelden naturtype både nasjonalt og internasjonalt (lavlandsbekkekløfter på kalkbergarter med gammel skog) (flere ble undersøkt i bekkeløftprosjektet 2008). Storparten av liene er derimot sterkt preget av bestandsskogbruket og

domineres av ungskog og hogstflater, men det er også flere mindre partier eldre kalkgranskog og kalkfuruskog som ikke er hogd i nyere tid, og enkelte steder rik edellauvskog. Samlet utgjør bekkeløftene og disse partiene et nettverk med store naturverdier, selv om de er fragmenterte og tilsammen dekker bare små arealandeler av liene.

Verdivurdering: Melåa har store likhetstrekk med Askerudelva 1,5 km lenger øst (Hofton 2009), og er som den ei lita, men velutviklet lavlandsbekkeløft med store naturverdier. Området kombinerer en rekke viktige egenskaper som gir kløfta store naturverdier og utpreget hotspotkarakter for biologisk mangfold: velutviklet bekkeløftutforming inkl. ekstremfuktig miljø inntil fossefallene innerst, kalkrik berggrunn, rike skogsamfunn med velutviklet både kalkgranskog, rik edellauvskog og kalkskrenter/kalkberg, og gammel naturskog med gamle trær, mye død ved og god kontinuitet i død ved. Dette resulterer i et rikt artsmangfold med mange kravfulle arter innen mange artsgrupper, hittil er påvist 18 rødlistearter ihht. 2010-rødlista (1 EN, 7 VU, 10 NT) (14 vedsopp, 1 lav, 1 mose, 2 karplanter), mange flere finnes sikkert, særlig av mykorrhizasopp og delvis moser. Flere sjeldne og rødlistede naturtyper inngår: lågurt-grankalkskog (VU), kontinental skogsbekkeløft (NT), og fragmenter av kalklindeskog (VU) og varmekjær kildelauvskog (VU). Lokaliteten er klart svært viktig (verdi A).

Skjøtsel og hensyn: Fri utvikling (ingen inngrep) vil være optimalt for å bevare naturverdiene. Skjøtsel er ikke nødvendig.

Artsliste for lokaliteten

Totalt 53 art(er) påvist: kalktelg, fjell-lodnebregne, junkerbregne, taggbregne, alm (NT), moskusurt, sanikel, storklokke, myske, ask (NT), skogsvingel, storrap, høystubbeskinn (VU), ullnettsopp (NT), gul snyltekjuke (VU), begerfingersopp, grankullskorpe (VU), vasskjuke, hasselkjuke (NT), rosenkjuke (NT), styltejordstjerne, almekullsopp (NT), brun ospekjuke, sjokoladekjuke (EN), narrepiggsopp (NT), hvit vedkorallsopp (NT), kjøttkjuke, blå barkhette, granrustkjuke, rustkjuke, svartsonekjuke (NT), stor ospeildkjuke, rynkeskinn (NT), rynkeskjermssopp, klengekjuke (VU), bølgekjuke (VU), blyhinnelav, lungenever, stiftfiltlav, kystårenever, vanlig skållav, *Gyalecta flotowii* (VU), *Gyalecta jenensis*, gammelgranlav, kalkraggmose, grønsko, glansmose, sveipfellmose, nålepute-mose, pusledraugmose, skjermose, almeteppepose, fakkeltvebladpose (VU).

Litteratur

Artskart 2014. Artsdatabanken & GBIF Norge, internett. <http://artskart.artsdatabanken.no/>
Fylkesmannen i Buskerud 1982. Utkast til verneplan for edellauvskog i Buskerud fylke.
Hofton, T.H. 2009. Naturverdier for lokalitet Askerudelva, registrert i forbindelse med prosjekt Bekkeløfter 2008. NaRIN faktaark. BioFokus, NINA, Miljøfaglig Utredning. <http://borchbio.no/narin/?nid=1939>
Naturbase 2014. <http://dnweb12.dirnat.no/nbinnsyn/> Direktoratet for Naturforvaltning.
NGU 2014. Berggrunnskart på nett, Norges Geologiske Undersøkelse. <http://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>

Melåa V 1 Foto: Tom H. Hofton Området har tørr kalkgranskog.

Naturtyperegistreringer

Naturtype: Kalkbarskog
Utforming: Tørr kalkgranskog
Mosaikk: Totalt 2 naturtype(r) registrert: Kalkbarskog F16 - Tørr kalkgranskog F1605 (100%), Gammel granskog F18 - Gammel lavlandsgranskog F1605 (80%).
Feltsjekk: 02.10.2013 (siste)

Beskrivelse

Innledning: Undersøkt av Tom H. Hofton (BioFokus) 2.10.2013 ifbm. tematisk kartlegging av edellauvskog på oppdrag for Fylkesmannen i Buskerud og Miljødirektoratet. En MiS-figur (livsmiljø "liggende død ved") dekker ca 70% av lokaliteten.

Beliggenhet og naturgrunnlag: Lokaliteten ligger i de bratte nordvendte liene sør for Tyrifjorden på Øst-Modum, og består av et nordvendt jevnbratt lisedeparti rett vest for brekket mot Melåas bekkekløft. Lokaliteten er avgrenset mot bekkekløfta i øst (egen naturtypelokalitet), hogstflater i nord/nedkant, ungskog i vest, mens det mot sør/oppover er mer ordinær eldre skog. Berggrunn (NGU 2014): brattliene sør for Tyrifjorden har lagdelte kambrosiluriske bergarter, i lokaliteten her er det kalkstein/knollekalk. Bioklima-region: boreonemoral-overgangsseksjon (BN-OC).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper: Lokaliteten hovedklassifiseres som "kalkbarskog" (delnaturtype "kalkgranskog"), for en stor del overlappende med "gammel granskog"

(delnaturtype ”gammel lavlandsgranskog”). Dette er velutviklet tørr kalkgranskog med spredt hassel, på grunnlendt og finkornet jordsmonn, enkelte steder med framstikkende lave knollekalkberg og –blokker. Skogen er mest ganske skyggefull, og karplantefeltsjiktet er gjerne dårlig utviklet, med mye barmatter under trærne, men det er også mer urterike felt. Skogen er høyreist og mest temmelig grovvokst. Mye er skog som etter gamle dagers gjennomhogster har stått lenge urørt, blitt ”overaldrig” og dannet mye læger i tidlige og dels midlere nedbrytningsstadier. Ut mot kløftebrekket er det også mye godt nedbrutte læger. Det er imidlertid også partvis mer homogen og oppkvistet/dårlig sjiktet skog, dødvedfattig eller med kun nydannete læger.

Artsmangfold: Karplantefloraen består av typiske riklågurtarter, men det er ikke påvist obligat kalkkrevende arter (men slike kan godt finnes). Som velutviklet, tørr, gammel kalkgranskog er utvilsomt mykorrhizasoppfungaen rik, og antakelig finnes her mange rødlistearter (soppsesongen 2013 var meget dårlig, derfor ikke mulig å få dokumentert jordboende sopp). Også vedsoppfungaen er interessant, med flere naturskogsarter (i første rekke i den eldste skogen nær kløftebrekket, må ses i sammenheng med den meget rike vedsoppfungaen på gran nede i kløfta), med rosenkjuke (*Fomitopsis rosea*), sjokoladekjuke (*Junghuhnia collabens*), granrustjuke (*Phellinus ferrugineofuscus*), svartsonekjuke (*P. nigrolimitatus*) og klengekjuke (*Skeletocutis brevispora*).

Bruk, tilstand og påvirkning: Eldre og gammel skog som har ligget urørt lenge. Noe påvirket av kanteffekter fra tilgrensende hogstflater i nord.

Fremmede arter: Ingen påvist.

Del av helhetlig landskap: Storparten av liene på sørsiden av Tyrifjorden er sterkt preget av bestandsskogbruket og domineres av ungskog og hogstflater, men det er også flere velutviklede kalk-bekkekløfter, mindre partier eldre kalkgranskog og kalkfurskog som ikke er hogd i nyere tid, og enkelte steder rik edellauvskog. Samlet utgjør disse partiene et nettverk med store naturverdier, selv om de er fragmenterte og tilsammen dekker bare små arealandeler av liene. Lokaliteten er ca. 14 daa stor.

Verdivurdering: Lokaliteten har tilnærmet optimalt utviklet eldre kalkgranskog (VU-naturtype), og østre del har i tillegg gammel naturskog med mye dødved. Gammel lavlands-grannaturskog på kalk er sjeldent. Artsmangfoldet særlig av kalkskogs-mykorrhizasopp er utvilsomt rikt (inkl. mange rødlistearter), og også en del naturskogsarter finnes her. Verdien settes til A (svært viktig).

Skjøtsel og hensyn: Fri utvikling (ingen inngrep) vil være optimalt for å bevare naturverdiene. Skjøtsel er ikke nødvendig.

Artsliste for lokaliteten

Totalt 5 art(er) påvist: rosenkjuke (NT), sjokoladekjuke (EN), granrustkjuke, svartsonekjuke (NT), klengekjuke (VU).

Litteratur

Artskart 2014. Artsdatabanken & GBIF Norge, internett. <http://artskart.artsdatabanken.no/>
NGU 2014. Berggrunnskart på nett, Norges Geologiske Undersøkelse. <http://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>

Melålia 4 Foto: Tom H. Hofton Relativt gammel or-askeskog i nedre del.

Naturtyperegistreringer

Naturtype:	Rik edellauvskog
Utforming:	Or-askeskog
Mosaikk:	
Feltsjekk:	06.10.2013 (siste)

Beskrivelse

Innledning: Undersøkt av Tom H. Hofton (BioFokus) 2.10.2013 ifbm. tematisk kartlegging av edellauvskog på oppdrag for Fylkesmannen i Buskerud og Miljødirektoratet. Storparten av lokaliteten dekkes av MiS-figurer (livsmiljø ”eldre lausuksesjoner”).

Beliggenhet og naturgrunnlag: Lokaliteten ligger nederst i de lange nordvendte liene sør for Tyrifjorden på Øst-Modum, og består av ei jevn, slak liside ovenfor dyrkamarka på gården Melåa. Avgrensningen er trukket mot tett ungskog i øst og vest, og mot hogstflater i sør/overkant. Berggrunn (NGU 2014): brattliene sør for Tyrifjorden har lagdelte kambrosiluriske bergarter, i lokaliteten her er det slamstein/slamskifer med varierende opptreden av kalkknoller i nedre del. Bioklima-region: boreonemoral-overgangsseksjon (BN-OC).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper: Lokaliteten hovedklassifiseres som ”rik edellauvskog” (delnaturtype ”or-askeskog”), men det er også elementer av lågurt-edellauvskog og ”varmekjær kildeskog”. Området dekkes av lauvskog dominert av ask og gråor, med mindre

innslag av hassel, spisslønn, bjørk, osp, hegg, gran etc. Lia preges av sigevann og (i nedre del) kildeframsprang. I øvre del er det frisk-fuktig sigevannspåvirket lågurtskog i mosaikk med or-askeskog, nedover hellingen kommer gråor-askeskog gradvis sterkere inn, og dominerer den slakeste nederste delen (dels i form av varmekjær kildeskog). Øvre og midtre del av lia er nylig tynnet, der det meste av gran og en del yngre lauvtrær er hogd ut, og det står igjen en litt utglisnet skog av (fristilt) relativt ung til middelaldrende og enkelte eldre ask (25-40 cm, de største 50 cm), dessuten hasselkratt, hegg, etc. Asketrærne er rettstammete og høyreiste. Mange er angrepet av askeskudd-syken (forårsaket av ascomyceten *Hymenoscyphus pseudoalbidus*). Nedre del er ikke påvirket i nyere tid (men har nok vært åpnere beiteskog i gamle dager), og er tettere, sjiktet eldre skog. I tillegg til ask og gråor inngår også en del bjørk, osp, hegg, hassel. Noen ask og osp er temmelig grove og høyvokste, enkelte grove hengebjørk inngår også. Flekkvis fordelt er det ganske mye dødved her. Mot øst er det gråordominert skog med rikelig askeoppslag og enkelte eldre ask og grove hengebjørk (trolig gjengroende beiteskog). På tørrere mark ut mot dyrkamarka er det gjengrodd hagemarksskog/beiteskog med hasselkratt (noen grove), enkelte grove hengebjørk og grov spisslønn (ved fri utvikling vil nok dette etter hvert bli en blandingsskog med gran).

Artsmangfold: Karplantefloraen består av typiske arter for vegetasjonstypene (ingen spesielle påvist). Vedsoppfungaen er ganske variert og rik, med flere typiske arter for rik, frodig edellauvskog – som taggskinn (*Eichleriella deglubens*), praktkjuke (*Junghuhnia nitida*), rustkjuke (*Phellinus ferruginosus*) og småporekjuke (*Skeletocutis nivea*), samt den sjeldne stålskinn (*Xenasma pruinsum*) (ikke tidligere påvist i Buskerud).

Bruk, tilstand og påvirkning: Hele lia har sikkert blitt omfattende utnyttet i gamle dager til beite/beiteskog. Nedre del av lia har eldre-halvgammel skog, mens øvre del er nylig tynnet (enten som skjøtsel av MiS-figur, eller rydding til beite). Gamle innmurte vannhull finnes nederst.

Fremmede arter: Ingen påvist.

Del av helhetlig landskap: Storparten av liene på sørsiden av Tyrifjorden er sterkt preget av bestandsskogbruket og domineres av ungskog og hogstflater, men det er også flere velutviklede kalk-bekkekløfter, mindre partier eldre kalkgranskog og kalkfuruskog som ikke er hogd i nyere tid, og enkelte steder rik edellauvskog. Samlet utgjør disse partiene et nettverk med store naturverdier, selv om de er fragmenterte og tilsammen dekker bare små arealandeler av liene. Lokaliteten er nesten 40 daa stor.

Verdivurdering: Lisode-askeskoger som denne er sjeldne i Buskerud, og særlig over såpass stort areal som her. Skogtypen er også nasjonalt uvanlig, og varmekjær kildelauvskog er rødlistet som VU. Kvalitetene varierer innenfor lokaliteten, der den øvre tynnete delen isolert sett har begrensede kvaliteter (utenom skogtypen som sådan), mens den nedre delen har større kvaliteter (eldre-halvgammel skog med en del dødved, i tillegg til bedre utviklet or-askeskogskarakter og kildeskog). Samlet sett vurderes lokaliteten som viktig (verdi B).

Skjøtsel og hensyn: Utført tynning i øvre del (fjerning av gran) har trolig positiv effekt for naturverdiene, fordi det på sikt vil gi en ask-or-dominert skog på bekostning av gran (forutsatt at askeoppslaget ikke blir for tett). Nedre del som i dag har sluttet, eldre-halvgammel skog bør derimot underlegges fri utvikling.

Artsliste for lokaliteten

Totalt 4 art(er) påvist: ask (NT), blå barkhette, rustkjuke, stålskinn (NT).

Litteratur

Artskart 2014. Artsdatabanken & GBIF Norge, internett. <http://artskart.artsdatabanken.no/>
NGU 2014. Berggrunnskart på nett, Norges Geologiske Undersøkelse. <http://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>

Miljøfaglig Utredning AS ble etablert i 1988. Firmaets hovedformål er å tilby miljøfaglig rådgivning. Virksomhetsområdet omfatter blant annet:

- Kartlegging av biologisk mangfold
- Kartlegging av landskap og landskapsanalyser
- Konsekvensanalyser for ulike tema, blant annet: Naturmangfold, landskap, friluftsliv, reiseliv og landbruk
- Utarbeiding av forvaltningsplaner for verneområder
- Utarbeiding av kart (illustrasjonskart og GIS)
- FoU-virksomhet
- Foredragsvirksomhet

Hovedadresse: Gunnars veg 10,
6630 Tingvoll

Hjemmeside: www.mfu.no

Org.nr.: 984 494 068 MVA